పుణ్య పురుషుడు

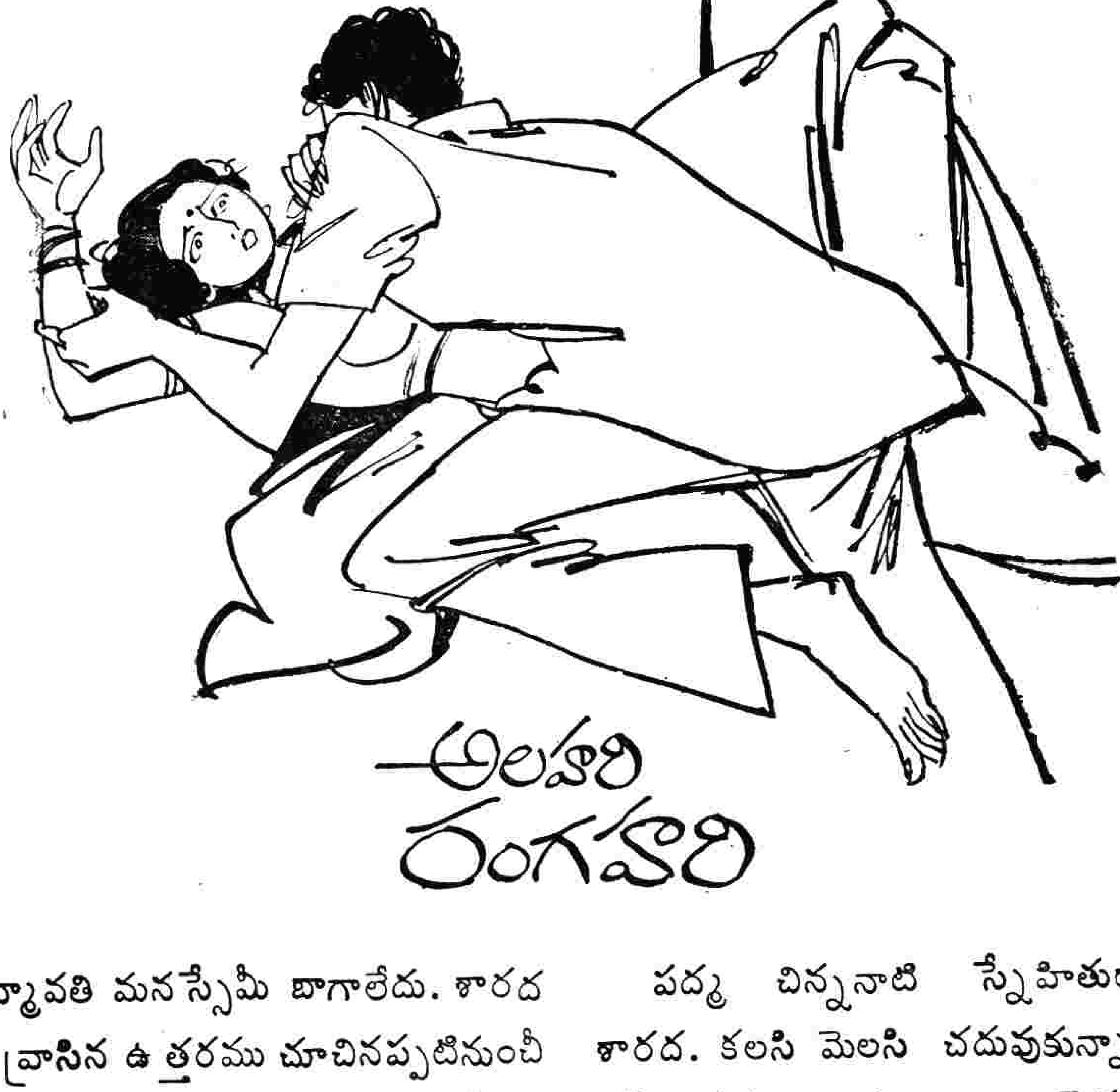

అలహరి రంగహరి

పద్మావతి మనస్సేమీ బాగాలేదు. శారద వ్రాసిన ఉత్తరము చూచినప్పటినుంచీ తన మనస్సదోలా వుంది. ఆలోచన్లు అస్తవ్యస్తంగా ఉన్నాయి.

పద్మావతి ఒక పేరుమోసిన కంపెనీ మేనేజరు రామారావుగారి భార్య. వారికి యిద్దరు పిల్లలు. పెద్దవాడు తన అమ్మమ్మ దగ్గర వుండి ఇంటరు చదువుకుంటున్నాడు. పాపమాత్రం తల్లి దండ్రుల వద్దనే వుండి కాన్వెంటులో చదువుతుంది.

పద్మ చిన్ననాటి స్నేహితురాలు శారద. కలసి మెలసి చదువుకున్నారు. ఆప్యాయతలు, అనుబంధాలు పెనవేసుకుని పెరిగి పెద్దవారయ్యారు.

శారద తనకన్నా ముందే పెళ్ళిచేసుకుని కాపురానికి వెళ్ళిపోయింది. మొదట్లో తన భర్త చాలా మంచివాడని, ప్రేమగా చూస్తున్నాడని ఉత్తరాల్లో వ్రాస్తూ వుంటుండేది. ఈమధ్య మాత్రం అతని ధోరణి మారిపోయిందని, సరిగా రాత్రి పూట యింటిపట్టున వుండక, చెడు

తిరుగుళ్ళు తిరుగుతున్నాడని వ్రాస్తూ వుంది.

కానీ, నిన్న వచ్చిన ఉత్తరంలో శారద దాంపత్యజీవితంలో తనూహించని మలుపు తిరిగిపోయింది. శారద భర్త బంగారంలాంటి భార్యను, ముత్యాల్లాంటి బిడ్డలను పదిహేను సంవత్సరాలు పైగా కాపురం చేసిన తరువాత వదిలేసాడు.

కొన్నేళ్లు కాపురం చేసిన తరువాత వున్నట్లుండి భర్త వదిలేస్తే ఆ భార్యా బిడ్డల గతేంకావాలి? పుణ్యంకొద్దీ పురుషులంటారేగానీ, యే స్త్రీ చరిత్ర తిరగవేసినా యేం కనబడుతుంది పుణ్యం?

ఆడది ఒక కామయంత్రం. ఇంటి చాకిరీకి పలుపుతాడు వేసి తీసుకుని వచ్చిన పనిమనిషి. ఇంతేగా? శారద బ్రతుకిలా కాలిపోవటానికి యింకా వేరే కారణాలేమున్నాయి? వయస్సులో ఉన్నన్నాళ్లూ ఆమెను పీల్చి పిప్పిని చేసాడు. ఆ అందం, ఆ పొంకం దిగజారిపోయాయి. ఇప్పుడు పనికిరానిదయింది. ఎవరైనో ఉంచుకుని ఆమెను వదిలేశాడు.

ఎందుకిలాంటి బుద్ధులు మనుష్యులకు పుడతాయో తనకు అర్థంకావటంలేదు. స్త్రీ ఏంపాపంచేసుకుంది? సృష్టిలో తన పట్ల ఎందుకీ – వివక్షత? చిన్నచూపు?

అనురాగాన్నీ, అనుబంధాన్నీ అనుభూతినీ ప్రసాదించే దేవతామూర్తి స్త్రీ. కానీ, ప్రతిఫలంగా తనేం పొందుతుంది? చిన్నతనంలో రంగులహరివిల్లయి ఆటపాటలతో అన్నదమ్ముల హృదయాలలరారిస్తుంది. రేసుగుర్రంలా పరిగెడుతున్న యౌవనానికి జవ్వని తన పరువాన్ని అంకితంజేసి, భర్త మదిలో అనురాగ వీణలు మీటుతుంది. నవమాసాలు మోసి పండంటి బిడ్డను ప్రసాదిస్తుంది. వారసత్వం నిలబెడుతుంది. తను తరిగిపోతూ మరో ప్రాణి కండకు అండగా తన పాలు పడుతుంది. ప్రేమానురాగాలలో మనిషిగా తీర్చి దిద్దుతుంది.

త్యాగం స్త్రీది. భోగం మగవాడిది. బానిసత్వం ఆడదానిది. స్వేచ్ఛ పురుష పుంగవుడిది.

అలాంటి త్యాగమయి జీవితం ఎప్పటికీ కన్నీటి కథగానే మిగిలిపోవలసిందేనా?

ఆదినుంచీ ఆడది మగవాడి దుర్మార్గానికి బలిఅవుతూనే వుంది. అనుక్షణం వంచింపబడుతూ జీవచ్ఛవంలా బ్రతుకుతూవుంది.

శారద భర్తలాంటి దుర్మార్గుల్ని చిత్రవధచేయాలి. అదే...తనయితే... అదే స్థానంలో తను వున్నట్లయితే..... అలాగే రావు చేసివుండి వుంటే... ఛా...రావు అలాంటివాడుకాదు. చాలా మంచివాడు. తననెంతో ప్రేమలో చూసుకుంటూ వున్నాడు. ఎంతో

ఉన్నతుడు. తన మనస్సుకు నెప్పి కలిగంచే పని యేనాడూ చేయలేదు, చేయడు.

పద్మని, రావుని చూస్తున్నవారికి వారి సంసారం ముచ్చటగా కన్పిస్తుంది. నిజం చెప్పాలంటే పద్మా, రావుల మధ్య విడదీయరాని అనురాగంవుంది. అంతులేని ప్రేమవుంది. అందుకే వారిద్దరికీ జీవితమొక తీయని అనుభూతి.

రావుకు యిష్టా యిష్టాలంటూ యేమీ లేవు, పద్మ అభిప్రాయాలు తప్ప. పద్మ గర్వపోతని అందరూ అనుకుంటూ వుంటారు. అందులో ఆశ్చర్యంలేదు. యదార్థానికి పద్మకు గర్వమే! అనుకూలమయిన భార్యవున్న భర్త గర్వపడతాడో లేదోగానీ, అనురాగం చూపిస్తూ, జీవితాన్ని ప్రేమమయం చేసే భర్తను కలిగివున్నందుకు స్త్రీ గర్వపడకుండా వుండగలదా?

పద్మకు రావు ఏమీ తెలియని అమాయకుడు. పరస్త్రీని కన్నెత్తి చూడడు. అతనంటే ఆమెకెంతో నమ్మకం వుంది. పద్మ సంసారం పచ్చగా ఉంటానికి కారణమదే!

'మమ్మీ......' — బడినుంచి వచ్చిన పాప తల్లిఒడిలో వాలి మెడ చుట్టూ చేతులువేసి అల్లుకుపోయింది

తామర తంపరలా ఉన్న ఆలోచనల నుంచి తేరుకుని పద్మావతి, సరళను తన హృదయానికి హత్తుకుంది.

"ఏమ్మా...డాడీయింకా రాలేదా?"- తన బుల్లిచేతులతో తల్లి చెంపలను రాస్తూ అడిగింది.

"రాలేదమ్మా...పద...నీవు టిఫిన్ చేద్దువుగానీ..."

లోనికి తీసుకువెళ్ళింది.

పాపకు యిష్టమని తను జిలేబీ చేసింది. ఒక ప్లేటులో జిలేబీ, మరో ప్లేటులో పకోడీలు ఉంచి, పాపముందు పెట్టింది. ప్రేమగా తలనిమురుతూ తినమంది. తాను చాకు తీసుకుని యాపిలు కాయను ముక్కలుచేస్తూ పాపప్రక్కనే కూర్చుంది.

ఇంతలో బయట కాలింగు బెల్లు మ్రోగింది.

ఎవరో చూడటానికని బయటకు వచ్చింది పద్మ.

ఓ యువకుడు వరండాలో నిలబడి ఉన్నాడు. సన్నగా పీలగా ఉన్నాడు. గడ్డంమాసివుంది. కళ్ళు పీక్కుపోయి ఉన్నాయి. బుగ్గలు తోసుకుపోయి ఉన్నాయి.

యవ్వనానికి, బ్రతుక్కి మధ్య నలిగి పోతున్నట్లున్నాడతను.

పద్మావతిని చూచి చేతులుజోడించి నమస్కరించాడు.

"ఎవరుబాబు నీవు? ఎవరుకావాలి?

"రామారావుగారికోసం వచ్చానండీ!"

"ఆయన యింకా రాలేదు? ఏంపని?"

అతను తటపటాయిస్తున్నాడు.

"ఫరవాలేదు బాబూ చెప్పు? ఏం కావాలి?"

తన చేతిలోవున్న పుస్తకంలోంచి ఓ కవరు బయటకు తీసాడు.

"ఇది రామారావుగారికి యిచ్చి మాట్లాడాలండీ! ఆఫీసుకు వెళ్ళాను. లేరని చెప్పారు. ఇంటి అడ్రసు తీసుకుని వచ్చాను."

"ఓ! అలాగా! ఆయన వచ్చే వేళయింది. వచ్చి లోపల కూర్చో"—లోపలికి దారితీసింది.

పద్మ సోఫా చూపించి కూర్చోమందతన్ని.

"ఎవరిచ్చారా ఉత్తరం" —అడిగింది ఉత్తరంవంకచూస్తూ.

"మా అమ్మండి. పేరు సుశీల. టీచరుగా పనిచేస్తుంది. ఈ ఉత్తరం రామారావుగారికి అందజేస్తే యేదైనా ఉద్యోగం యిప్పిస్తారని చెప్పింది. నాకు

తండ్రి లేరండి. నే పుట్టకముందే పోయారట. అమ్మే నన్ను డిగ్రీవరకూ చదివించింది. ఇప్పుడామె ఆరోగ్యం ఏమీ బాగాలేదండీ. హాస్పిటల్లో ఉంది. నేనెలాగయినా ఉద్యోగం సంపాదించి ఆమె జబ్బు నయంచేయించాలి. దయ ఉంచి మీరాయనతో చెప్పి నాకెలాగయినా ఉద్యోగం వచ్చేట్లు చూడండి..."

అతని మాటలు దీనంగా ఉన్నాయి.

ఆమెకళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. ఈ సుశీల ఎవరో తనకు తెలీదు. తనకు తెలిసినట్లుగా రావేనాడూ తనతో చెప్పలేదు. రావుకు కాస్త పలుకుబడివుంది. ఆతని "సిఫారసు" కోసం చాలామంది వస్తూ ఉంటారు.

పద్మ కతన్ని చూస్తూఉంటే జాలి కలిగింది. రావుతో ఆ కుర్రవాడికి ఉద్యోగంయిప్పించమని గట్టిగాచెప్పాలనుకుంది.

సాయంత్రం ఆరుగంటలయినా రావు రాలేదు. అతనికి కాఫీ యిచ్చి ఎదురుగా కూర్చుంటూ అతనివంక చూసింది.

తను సోఫాలో వాదిగాదిగి కూర్చుని కాఫీ తాగుతున్నాడు. కవరుచించి, కాగితాలు కవరులోంచి తీసి మడత విప్పింది. ఉత్తరం చాలా పెద్దది.

"రామారావుగారికి,

సుశీల నమస్కారములు.

ఈ సుశీలెవరో మీకు గుర్తుకువచ్చి ఉండదనుకుంటాను.

మీరు విశాఖలో చదువుకుంటున్నప్పుడు సుబ్బారావుగారింట్లో ఒక రూము అద్దెకు తీసుకుని వుండేవారు. గుర్తుందా? ఆ యింట్లో సుశీలనే, నేను!

ఇప్పటికయినా గుర్తుకు వచ్చానా ?

ఈ మధ్య పేపర్లో మీ ఫోటోని చూసాను. నాకు అప్పుడే మీ అడ్రసు తెలిసింది. మీరో పెద్ద కంపెనీకి మేనేజరయినందుకు నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది.

ఈ ఉత్తరము మీకు తెచ్చియిచ్చిన వాడు, నా పేగు తెంచుకు పుట్టిన నా బిడ్డ.

నా పేగుకు వాడ్ని పెనవేసింది మీరేనని మీకు తెలీదనుకుంటాను.

పద్మావతి ఉత్తరం చదవటం ఆపింది.

"బాబూ యీ ఉత్తరం ఏ రామారావుగారికి?"

"ఎ.బి. రామారావుగారికి...కంపెనీ మేనేజరు......" —చెప్పుకుపోతున్నాడతను.

పద్మ గుండె దడదడలాడింది, అవును ఆ రామారావు యీ రావుగారే! చేతులు వణుకుతున్నాయి. తనకు నమ్మకం కుదరటంలేదు.

రావు తనవద్ద ఏ విషయమూ దాచలేదు. కానీ, అతని జీవితంలో యింత మచ్చవుందా?

నా పేగుకి వాడ్ని పెనవేసింది మీరేనని మీకు తెలీదనుకుంటాను.

అదే వాక్యం మళ్ళీ మళ్ళీ చదివింది. తనకు నమ్మబుద్ధి కావటంలేదు. తన భర్త అలాంటివాడుకాదు. తను కాపు రానికి వచ్చింది మొదలు రావు పరస్త్రీని కన్నెత్తి చూడటం తనకు తెలీదు. అత నెప్పుడూ అలా బిహేవ్ చేయలేదు. అలాంటి రావు జీవితంలో యింత నిగూఢమయిన చరిత్ర వుందా?

తన భర్తపట్ల తనకున్న నమ్మకం వమ్మైనా?

అక్కడ కూర్చోలేక లోపలికి వెళ్ళింది. బెడ్‌మీద వాలింది. ఉత్తరం చదవటం మొదలుపెట్టింది.

అక్షరాలు కన్పించటంలేదు.

కళ్ళు తుడుచుకుంది.

నా పేగుకు వాడ్ని పెనవేసింది మీరేనని మీకు తెలీదనుకుంటాను.

భూత భవిష్యత్తులతో మీకు పని లేదు. కేవలం వర్తమానంతో రాజీపడి ఎడ్జస్టయిపోయే నిర్బల హృదయులు మీరు. మీకేమాత్రం భవిష్యత్తనే భయమే ఉండిఉంటే ఆనాడు నన్నలా చేసేవారే కాదు. కనీసం గతంపై మమత కలవారయితే మమ్మల్నిలా మరచిపోయేవారే కాదు.

మీరు మిగిల్చిన చేదు జ్ఞాపకాలు నన్ను లోలోనే తినివేసాయి. నా పని యీ రోజో, రేపో అనేట్లుగా ఉంది.

రాంబాబు నాన్నేడని అడిగేవాడు. ఏమని చెప్పను?

వయస్సులో కళ్ళుకానరాని కామోద్రేకంలో ఒక దుర్మార్గుడి దుష్కార్యానికి నా కడుపున పడ్డావని—వాడితో ఎలా చెప్పను?

వాడితో చెప్పలేక – ఆ నిజాన్ని నాలోనే దాచుకున్నాను. అందుకే అది దహించుకు తింటూవుంది నన్ను.

ఆ రోజు మీకు గుర్తుందా?

పండువెన్నెల్లో డాబామీద పడుకుని ఉన్నాను నేను. అంతలో మీరు వచ్చారు. నేను లేచి క్రిందకు వెళ్ళిపోబోతూవుంటే నన్నాపారు. నేనంటే మీకు చాలా యిష్టమన్నారు. నే లేందే మీ జీవితానికి అర్థం లేదన్నారు. నన్ను విడిచి మీరు బ్రతకలేనన్నారు. మీకు తెలుసు— నాకు తల్లిదండ్రులు లేరని, అన్నయ్య నీడనే బ్రతుకుతున్నానని. నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నారు. అందలం ఎక్కిస్తా నన్నారు. ఆ సమయంకోసమే ఎన్నాళ్ళగానో ఎదురుచూస్తున్నానని నా చేయి పట్టుకున్నారు.

మీ మాటలు, మీ తీరు చూసి భయపడి పారిపోబోతూవుంటే నన్ను పట్టుకున్నారు.

ఆ తరువాత ఏంచేసారు మీరు? ఏంచేయకూడదో-అదే చేసారు. నాలో వేడిని రగిలించారు. వెచ్చగా చలికాచుకున్నారు మీరు.

ఇవన్నీ మీకు బాధకలిగించాలని వ్రాయటంలేదు రామూ, నే పడిన బాధ మీరిప్పటికయినా అర్థంచేసుకుంటారనే ఆశ చావక వ్రాస్తున్నాను.

నాకు నెలతప్పినరోజు మీకావిషయం చెప్పి, మన పెళ్ళిమాట ఎత్తితే! మీరేం చేసారు?

ఏంచేసారో చెప్పండి?

పారిపోయారు !

ఆ తరువాత నా జీవితం ఏమయిందో ఏమిటో మీకు పట్టలేదు.

ఇప్పుడు నేను జీవితం ఆఖరిమెట్టు మీద ఉన్నాను. ఒక్కసారి జరిగింది తలచుకుంటూ వుంటే హృదయం బ్రద్ధ లవుతుంది. ఎవరికయినా చెప్పుకుని సానుభూతిని పొందగల్గితే మనస్సు తేలికపడి తృప్తిచెందుతుంది. కానీ, నాకు ఎవరున్నారు చెప్పుకునేందుకు? రాంబాబు ఉన్నాడు గాని, వాడితో యీ విషయం ఎలా చెప్పగలను?

అందుకే మీకు వ్రాస్తున్నాను.

నా వక్రించిన ఈ జీవితానికి సూత్ర ధారులు మీరు. మీకు చెప్పుకుని మీ సాను భూతిని పొందగల్గితే నా ఆత్మకు శాంతిగల్గుతుందేమోనని నా భ్రమ!

అందుకే చెప్పుకుంటున్నాను.

నే తప్పుచేసినా అన్నయ్య కడుపులో దాచుకున్నాడు. నాకు కళంకం కలగ కుండా కడిగించేస్తానన్నాడు. ఆ పనే చేసివుంటే, రాంబాబు ఉండేవాడే కాదు! నాకీ అవకాశమూ వచ్చేదికాదు.

ఎబార్షన్ చేయించుకోటానికి నా మనస్సొప్పలేదు. ఎవరేమనుకున్నా ఖాతరు చేయలేదు నేను. తల్లినయ్యాను. చదువు పూర్తిచేసుకుని టీచరునయ్యాను. వాడ్ని యింతటివాడిని చేసాను. కానీ, నా దురదృష్టం. నా అన్నా వదినలు బస్సు యాక్సిడెంటులో మరణించారు. నాకు వాడు, వాడికి నేనూ మిగిలాం.

ఇప్పుడు వాడు 'ఏకాకి'గ అవబోతూ వుంటే నా మాతృహృదయం తల్లడిల్లి పోతుంది. ఇన్నాళ్ళు తండ్రి లేనివాడు, ఇప్పుడు తల్లికూడ లేనివాడయితే వాడి పసి మనస్సు తట్టుకోలేదని మీ వద్దకు పంపుతున్నాను.

నేనెక్కువరోజులు బ్రతకనని డాక్టర్లు నిర్ణయించుకున్నారు. నా చావు వాడు చూడకూడదని మిమ్మల్ని కలవ మని ఈ ఉత్తరం యిచ్చి పంపు తున్నాను. మీరు తనకేమవుతారో వాడికి మీరు చెప్పేంతవరకు తెలీదు! ఆ జాగ్రత్త నేను తీసుకున్నాను. మీరు వాడినొక ఉద్యోగస్తుడిగా చేస్తారో, తనయుడిగా చూసుకుంటారో-అంతా వాడి అదృష్టం మరి.

శలవు

మీ సుశీల.

పద్మ చేతిలో కాగితాలు జారిపడ్డాయి. శూన్యంలోకి చూస్తూ, ఆలోచిస్తుంది.

అంతా భ్రమేనా? ఏజన్మలో తను చేసుకున్న పుణ్యఫలితమో రావు సాహచర్య మనుకున్నదంతా భ్రమేనా? రావుకూడా వట్టి పురుషుడేనా? పుణ్య పురుషుడు కాదూ?

అప్పుడే లోపలికి వచ్చిన రావామెను చూసి కంగారుపడ్డాడు.

"ఏమయింది పద్మా? ఏమిటలా వున్నావు?" నుదురు పట్టుకుని చూసాడు. చేయి అందుకుని నాడి చూస్తున్నాడు.

తనవంక పేలవంగా చూస్తూ నవ్వింది.

తన చేతిలోని కాగితాలు అందించింది

రావు అంతా చదువుకుని నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. ఆ కాగితాలవంక అలానే చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

"ఎందుకలా చూస్తారు. మీ జీవితానికి మచ్చలేదనుకున్నాను. ఇంత నయవంచకులనుకోలేదు."

"అదికాదు పద్మా..."

"మీరు కల్లబొల్లి మాటలతో నన్ను నమ్మించి మరొకసారి వంచించాలని ప్రయత్నించవద్దు..."

"అదికాదు పద్మా...పెద్దగా కేకలు వేయకు."

"ఏదికాదు ఆ ఉత్తరంలో ఉన్నదంతా నిజంకాదా? ఆ పిల్లవాడికి తండ్రి నన్నది నిజంకాదా?ఆమెను సర్వనాశనం చేసింది నిజంకాదా? ఏమిటలా చూస్తారు. చెప్పరేం?......పైగా కేకలు వేయకూడదా ? అమ్మో...మీరెంత గుండెలు తీసిన బంటులండీ?..."

గుండెలు బాదుకుంటుంది.

"సుశీల వ్రాసినదంతా నిజమే!... కానీ"

"ఛీ...యింకా మాట్లాడకండి."

లేచి గదిలోకి పరుగెత్తింది. గబగబా బట్టలు సర్దింది. పాపకు డ్రస్సు మార్చింది.

"పద్మా...నన్ను క్షమించు పద్మా."

"చూడండి! నాకు మీ క్షమాపణలు అవసరంలేదు. నేను క్రితంజన్మలో ఎంత పుణ్యంచేసుకున్నానో మీలాంటి పుణ్యపురుషులు దొరికారనుకున్నాను. కానీ, నేను పుణ్యంచేసుకోలేదండీ!... అంతా పాపాన్నే మూటకట్టుకున్నాను. అందుకే ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకుంటాను."

"పద్మా...ఆవేశపడకు. ఆ కుర్రవాడిని ఎలాగోలా పంపించేస్తాను. నే చెప్పేది విను."

"వినను. వినాల్సిన అవసరం నాకు లేదు. మీ అహంకారం, కామాంధకారం మూలంగా ఒక నిండుమనస్సుకు బాధ కలిగించారు మరో పసిహృదయాన్ని గాయపరచాలని చూస్తున్నారు. ఆ బాధ ఎలాంటిదో మీకు తెలీదు. నేనిక్కడ ఉండగా మీ కా నరకం కన్పించదు. అందుకే వెళ్ళిపోతున్నాను."

గబగబా పాపను, పెట్టెను తీసుకుని హాల్లోకి వచ్చింది.

"బాబూ...పద...యిప్పటికే చాలా ఆలస్యమయింది ... మనం త్వరగా వెళ్ళి అమ్మను దక్కించుకోవాలి."

అప్పటివరకు జీవచ్ఛవంలా నిలబడి ఉన్న రాంబాబు అమాయకంగానే ఆమెను అనుసరించాడు.